

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 516/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Šegedom, Záhorácka 11A, Malacky, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6CoE/107/2022-235 z 20. septembra 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Oboer/4/2023 z 31. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením (v petite ústavnej sťažnosti nesprávne uvedené ako rozsudok, pozn.) Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6CoE/107/2022-235 z 20. septembra 2022 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3Oboer/4/2023 z 31. mája 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, ktoré navrhuje prerušiť až do skončenia konania vedeného pred Európskym súdnym dvorom (ďalej len „ESD“) pod C-598/21. Zároveň si uplatnila právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako povinná v exekučnom konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 39Er/2846/2013 podala návrh na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie. Okresný súd uznesením z 5. januára 2022 návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že v predmetnej exekúcii nie je vymáhaný nárok zo zmenky, ale na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu (č. k. 34Cb/102/2012 z 29. novembra 2012), preto nebolo možné exekúciu podľa § 243f ods. 5

Exekučného poriadku zastaviť. Okresný súd druhým výrokom zamietol aj návrh na odklad exekúcie.

3. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil uznesenie okresného súdu z 5. januára 2022 vo výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie a odmietol odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie.

4. Sťažovateľka proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podala dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala od § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky napadnutým uznesením odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP s odôvodnením, že dovolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces nedostatočnosťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pričom v konkrétnostiach namieta, že:

a) okresný súd, krajský súd ani najvyšší súd sa nevysporiadali so všetkými jej námietkami a neskúmali neprijateľné zmluvné podmienky v spore majúcim základ spotrebiteľskej zmluvy (aj bez návrhu) ani neskúmali zmenku, zosplatnenie úveru a postúpenie pohľadávky na oprávneného,

b) všeobecné súdy neprihliadli na jej argumentáciu, že oprávnený vymáha tú istú sumu v dvoch rôznych konaniach, a to od dlžníka, aj od sťažovateľky, ktorá za dlžníka ručila,

c) rozhodnutia všeobecných súdov s prihliadnutím na judikatúru ESD sú arbitrárne, v rozpore s legitímnymi očakávaniami sťažovateľky a s princípom právnej istoty.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podľa čl. XI bodu 4 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 v znení jeho dodatku č. 2 z 27. septembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec, pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce stal členom druhého senátu ústavného súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozhodnutím krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

9. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku predpokladá riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku nemožno hovoriť v prípade, že je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by sa totiž akceptovala možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (II. ÚS 91/2019, III. ÚS 197/2023).

10. V prípade uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu základných práv, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu. To však neplatí v prípadoch, v ktorých je neprípustnosť dovolania daná *ex lege* a keď dovolanie nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy (I. ÚS 312/2019, II. ÚS 295/2019, III. ÚS 464/2022).

11. V sťažovateľkinom prípade bolo jej dovolanie odmietnuté najvyšším súdom práve pre jeho *ex lege* ustanovenú neprípustnosť [§ 447 písm. c) CSP] vyplývajúcu z § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné. Právny zástupca sťažovateľky si už pri podávaní dovolania musel byť vedomý, že bude odmietnuté pre neprípustnosť.

12. Neprípustné dovolanie nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania ústavnej sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 442/2019, IV. ÚS 89/2023). Lehotu na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odvíjať od právoplatnosti dovolacieho rozhodnutia, ale od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu, čo má za následok skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola sťažovateľkou podaná oneskorene (obdobne I. ÚS 88/2019, II. ÚS 295/2019).

13. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu pre namietané porušenie označených práv v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami CSP (resp. Exekučného poriadku), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľky. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (III. ÚS 226/2017, II. ÚS 306/2023).

15. Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia po odcitovaní § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, vychádzajúc z princípu okamžitej aplikability tohto ustanovenia v znení účinnom od 1. apríla 2017, dospel k záveru, že prípustnosť dovolania podaného 13. decembra 2022 smerujúceho proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu z 20. septembra 2022 vydanému v exekučnom konaní je vylúčená.

16. Ústavný súd po preskúmaní veci poukazuje na skutočnosť, že o obdobných ústavných sťažnostiach s rovnakou námietkou, ako je sťažovateľkina, už viackrát rozhodol (II. ÚS 185/2018, I. ÚS 259/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018, I. ÚS 74/2019, III. ÚS 311/2020, III. ÚS 349/2020, IV. ÚS 397/2020, II. ÚS 58/2021, II. ÚS 221/2022, II. ÚS 306/2023). V označených rozhodnutiach vyslovil názor, že záver o okamžitej aplikovateľnosti dotknutého ustanovenia Exekučného poriadku je ústavne konformný a udržateľný. Ústavný súd uvádza, že ani v okolnostiach veci sťažovateľky nie je dôvod na prehodnotenie tohto názoru.

17. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že najvyšší súd v súvislosti s okamžitou aplikabilitou § 202 ods. 4 Exekučného poriadku viacerými rozhodnutiami (napr. 6 ECdo 3/2017, 6 ECdo 7/2017, 6 ECdo 9/2017, 6 ECdo 11/2017, 6 ECdo 13/2017 a najmä 6 ECdo 15/2017, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2018) už podaním dovolania sťažovateľkou judikoval, že jeho použitie je nevyhnuté, ak sú kumulatívne splnené dve podmienky. Dovolanie musí byť podané (dovolacie konanie začaté) a zároveň rozhodnutie, proti ktorému dovolanie smeruje, musí byť vydané za účinnosti „novej“ procesnej úpravy Exekučného poriadku účinnej od 1. apríla 2017. V prípade sťažovateľky tieto podmienky zjavne splnené boli.

18. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

19. Ústavný súd tak pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie najvyššieho súdu je v súlade

s platnou právnou úpravou a stabilizovanou judikatúrou, preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval. Ústavný súd považuje v zmysle uvedeného odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu za ústavne konformné, na základe čoho konštatuje, že mu nemožno vytknúť vady, ktoré by viedli k porušeniu práv vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Nad rámec uvedeného ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky [bod 5 písm. a) a b) tohto uznesenia] poznamenáva, že tieto argumenty boli predmetom prieskumu ústavným súdom na základe predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorá bola uznesením č. k. III. ÚS 631/2021 z 12. novembra 2021 odmietnutá.

21. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal. Navyše, k návrhu sťažovateľky na prerušenie ďalšieho konania vedeného krajským súdom (v prípade ústavným súdom vysloveného porušenia označených práv a zrušenia napadnutých rozhodnutí) až do skončenia konania vedeného pred ESD pod C-598/21 ústavný súd poznamenáva, že opodstatnenosť tohto návrhu sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nepreukázala ani netvrdila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu